

Asociația Non-guvernamentală
Voluntariat pentru Viață

Nr. 3

Revista Voluntarilor

*"Știu că nu pot schimba lumea,
dar știu că pot schimba un colț din ea."*

Any Mary Elisabeta Drăgan

www.voluntaryforlife.ro

**Asociația creează premisele
pentru dezvoltarea socio-educățională a tinerilor!**

Any Mary Elisabeta Drăgan
Coordonator al proiectului
Different But Equal

Povestea mea,

Povestea mea a început demult... și asta nu pentru că așa obișnuiesc să încep povestile ci pentru că ea chiar a început acum vreo 32 de ani, de un Crăciun.

Un Crăciun al copilăriei mele, cu zăpadă, colindători și daruri mult așteptate, cu dorințe împlinite mult peste așteptări. Un Crăciun al emoției așteptării Moșului, al cozonacilor calzi și meselor îmbelșugate patronate de bunici și obiceiuri. Și cum copiii sunt cele mai fericite personaje din povestile de Crăciun, eu (pe atunci copil) eram în poveste cu o inimă plină de sentimente frumoase, ce să mai... pocneam de bucurie pentru că îmi dorisem o păpușă și am primit-o. Însă era mult peste așteptările mele, putea să spună mama, să se miște, avea chiar și suzetă, ceea ce pentru vremurile de atunci cu siguranță era ceva imposibil dacă nu aveai rude în străinătate. Am uitat să pun în poveste colindătorii, pentru că tot farmecul era dat de cântecele lor așa cum se întâmplă și acum, doar că pe atunci erau tare, tare mulți colindători mari, mici și mijlocii, copii, fete și băieți, bunici și nepoți, toți care mai de care se întreceau în colinde vechi, frumoase și duioase.

Casa noastră era plină de colindători și poate mă veți înțelege dacă vă spun ca bunica pe atunci avea o mică prăvălie unde vindea orice de la dulciuri zaharisite până la țuică și vin fiert, de altfel un loc bun pentru colindători de a se mai încălzi nițel la un godin cu lemne și un păhărel de sirop de vișine sau o țuiculiță cu zahăr ars.

În acea seară plină de magie a apărut și un grup de colindători format din vreo 7 țigănuși care mai de care mai ciufulit și măzgălit de fumul de tăciuni pe față iar printre ei era și un băiat de vreo 8-10 ani, cam de seama mea, care nu avea pe el decât o bluză de pionier din acea vreme, toată de naylon, luată direct pe pielea goală, un pantalon mai scurt decât trebuia și o pereche de galoși de gumă trași direct în picioarele goale. Tot acest tablou era completat de niște buze vinete și un clănțănit de dinți care aproape acoperea colindul spus de gașca lui de prieteni, iar cei mai frumoși îi erau ochii, ochii lui care erau la fel ca ai tuturor copiilor de Crăciun, ochii lui sclipeau de fericire.

Nu știu dacă vă puteți imagina cum m-am simțit când am văzut un pui de om degerat, care tremura tot din cap până în picioare cu dinții clănțănind însă cu bucuria zugrăvită pe chipul inocent și frumos ca a oricărui copil. Mie mi-a rupt inima și pentru prima oară în viață (nu și ultima) m-am întrebat "În ce lume trăim?" și "De ce eu am și el nu?".

Mama mea, când l-a văzut, fără să spună nimic s-a dus să caute haine și tot ceea ce avea nevoie pentru a-l îmbrăca pe copil. Norocul lui a fost atât sufletul mamei cât și faptul că am un frate mai mare care avea destule hăinuțe rămase mici care mă așteptau pe mine să cresc. Tot mama, l-a chemat subtil pe puilul de om și ca un gest normal, cu duioșie de mamă și mângâieri părintești l-a îmbrăcat cu flanelate, izmene și un trening, cu o geacă groasă, fular, mănuși, căciulă și l-a încălțat cu cizmele mele de abia primite și ele de la Moș, îmblănite și cu talpă cu model ce lăsa urme în zăpadă (le verificasem doar). Băiețelul era bucuros și fericit de noile haine și nu știa cum să-i mai mulțumească mamei mele.

Pot să spun ca în acea seară de Crăciun am simțit pentru prima oară aceste două sentimente la o distanță așa mică unul de altul: bucuria de a primi ceva peste așteptări și bucuria de a dărui unui om aflat în nevoie.

Ce pot să vă spun e că tot atunci, pentru prima oară și datorită mamei mele pe care o iubesc enorm, am simțit că sentimentul de A DĂRUI E MULT MAI FRUMOS ȘI ÎNĂLȚĂTOR FAȚĂ DE A PRIMI.

Am simțit pentru prima oară de cât de puțin au nevoie unii oameni pentru a fi fericiți și cum gesturile mici pentru unii înseamnă enorm pentru alții. Atunci, în acea seară, am știut că vreau să ajut oamenii și că vreau să fiu înconjurată de oameni. Atunci, în acea seară am știut că lucrurile cu adevărat importante în viață sunt sentimentele, cum faci pe cineva să se simtă și nu ceea ce oferi are importanță.

Atunci mi-am dat seama că ceea ce pentru un om nu înseamnă nimic, pentru un altul poate însemna totul. Atunci mi-am dat seama că fericirea nu are nimic de-a face cu materialul, cu ceea ce ne chinuim să strângem de-a lungul vieții, fericirea poate veni din faptul că reușești să faci pe cineva să zâmbească care poate nu a mai făcut-o de mult timp și doar atât.

De fapt... de aici începe povestea mea, a unui asistent social de peste 20 de ani care a lucrat cu toate grupurile vulnerabile și am întâlnit toate povestile de viață posibile. A unui voluntar de tot atâția ani care niciodată nu a pus capul pe pernă știind că un copil suferă sau este flămând fără să încerce să rezolve ceva. A unui profesor ce lucrează cu copiii cu deficiențe senzoriale și cognitive severe și grave (autism, deficiență minată, hipoacuzie) pe terapie educațională complexă și integrată de peste 4 ani. A unui coordonator de proiecte naționale și internaționale în cadrul Asociației Voluntariat pentru Viață ce promovează voluntariatul în rândul tinerilor și educația nonformală.

Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibile fără o echipă, fără colegii mei și fără familia mea care mă susține și fac parte cu toții din echipa Voluntariat pentru Viață!

Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibile fără dragoste de oameni!

Moto-ul meu în viață este: "Știu că nu pot schimba lumea, dar știu că pot schimba un colț din ea."

Am descoperit societatea civilă ca pe o planetă pe care trăiesc și care îmi definește statutul de om. Nimic nu este mai frumos decât să colaborezi în zona voluntariatului cu oameni și pentru oameni. Starea de spirit pe care ți-o asigură acțiunea voluntară poate fi comparată cu elixirul tinereții. Vă invit să gustați din nectarul voluntariatului și să rămâneți tineri pentru totdeauna.

Nimic nu mă poate opri să întind mâna celui care are nevoie de ea.

Am șansa să pot zâmbi chiar și atunci când pare greu, atunci când mă întâlnesc cu imposibilul, atunci când cred că nu mai există nici o șansă.

Întotdeauna există o șansă. E șansă pe care o oferi celui de lângă tine.

Mădălina Bouroș

Change Architects este un program educațional ce se adresează copiilor cu vârste între 8 și 18 ani. Prin intermediul acestei inițiative se oferă copiilor un cadru în care ei devin agenți activi de schimbare prin antreprenoriat social și implicare comunitară.

Proiectele sunt identificate, conduse și implementate de elevi folosind procesul de Design Thinking. Metodologia a fost dezvoltată de Design for Change și are patru pași simpli **SIMTE, IMAGINEAZĂ, ACȚIONEAZĂ ȘI COMUNICĂ.**

Acest program dezvoltă competențele secolului 21 cum ar fi empatia, lucrul în echipă, comunicare, gândire critică, inovare și leadership.

Programul se desfășoară în afara orelor de curs în formatul After School și este facilitat de profesori și educatori. Proiectul are 3 componente cheie ce creează un ecosistem de schimbare.

Copiii participă la activitățile Change Architects de manieră voluntară și se implică în rezolvarea problemelor prioritizate de ei.

Facilitatorii pot fi profesori sau educatori, ce aplică metodologia Design for change și creează un mediu favorabil ce încurajează copiii și ideile lor. Susținătorii au rolul de a inspira copiii și de a introduce exemple pozitive în școli și comunitate. Ei pot fi Mentori, Role models, Changemakers, Investitori sau Antreprenori.

Metodologia Design for Change a fost dezvoltată în India în 2007 și de atunci a fost aplicată în peste 45 de țări. Rezultatele ei au fost recunoscute de Harvard, Stanford, IDEO, Ashoka, Lego Foundation și alții. Programul este introdus pentru prima dată în România de AllGrow sub numele Change Architects.

Activitatea a început în luna Noiembrie 2016 când am testat metodologia cu 26 de copiii din Vrancea ce

au creat 6 proiecte identificate de ei ca fiind importante. Ei au decis să rezolve probleme importante din societate (violența în școală, stadiul precar al sălii de festivități, dar și durata scurtă a pauzelor și fenomenul de bullying).

În prezent promovăm programul în cât mai multe școli și ne dorim să avem cel puțin 25 de povești de schimbare până pe 15 iunie 2017.

Acesta este doar începutul! Sperăm ca Change Architects să devină o activitate continuă a elevilor și profesorilor. Visul nostru este ca fiecare copil să știe că EL POATE!

În această vară ne dorim să organizăm o tabără de 3 zile sub forma Summer Innovation Camp în care cele mai bune proiecte vor participa. Această experiență îi va ajuta pe copii să-și dezvolte și mai departe proiectele, iar profesorii vor învăța noi metode de predare ce ajută la dezvoltarea competențelor elevilor. Folosind lecțiile învățate în primul an ne dorim să lansăm proiectul din nou în anul școlar următor (2017-2018) și să ne extindem prezența la nivel național.

Avem nevoie de susținerea și implicarea ta pentru a integra și mai mulți copii în programul nostru și a crea acest ecosistem de schimbare.

Pentru mai multe informații vizitați <https://www.allgrowromania.org>

Archad

Salutare tuturor! Numele meu este Archad, am 23 de ani, sunt născut în sudul Sudanului, am crescut în Cairo, Egipt, m-am stabilit în Mayotte, o insulă franceză ce se află în sudul Africii, în Oceanul Indian și sunt tată de băiat!

Întotdeauna am iubit să călătoresc și să descopăr țări și oameni noi. După cele trei țări pe care le-am vizitat în Africa, datorită unor probleme legate de acte care nu îmi mai permiteau deplasarea în alte țări, am decis să parcurg un curs de limba franceză (DELF), în capitala Mayotteului, Mamoudzou.

Conexiunea mea cu copiii și tinerii s-a produs o dată cu înscrierea mea în asociația CEMEA Maiotte în 2014. În cadrul unui proiect de Serviciu Civic am făcut voluntariat în clinicile de pediatrie din Mamoudzou unde am avut drept obiectiv cititul de povești și jucatul cu micuții pacienți.

De Erasmus și SEV am auzit în cadrul stagiului de Serviciu Civic și am decis să aprofundez subiectul. Așadar, am participat la un training de o zi prin CRIJ Maiotte și apoi am aplicat.

Am ales România pentru că numele proiectului (n.r. Different but Equal) mi-a atras atenția, pentru că e prima experiență în Europa și am vrut să călătoresc într-o țară de care nu am mai auzit niciodată, nu îi cunosc tradiția, cultura și mentalitatea și în plus față de toate astea, pentru că echipa de voluntari a proiectului mi-a povestit despre faptul că lucrul cu copiii cu dizabilități de la Elena Doamna e despre a oferi și a primi: „în timp ce noi încercăm să îi învățăm lucruri despre viață, ei, la rândul lor, ne învață pe noi ce înseamnă cu adevărat viața”.

Nu regret deloc alegerea făcută pentru că mi-a oferit cu mult mai mult decât mi-am imaginat că voi primi. E adevărat că prima zi de școală a fost puțin cam dură, dar după două săptămâni m-am obișnuit deja cu acești minunați copii și cu oamenii foarte prietenoși ai Foșaniului.

Katerina

Cine sunt; îmi place să mă numesc un colecționar experimentat, având în vedere faptul că toate lucrurile pe care le-am trăit până acum au fost atât de diferite, neșemănând deloc între ele și neexistând nici unul care să mă definească în totalitate. M-am născut în Grecia acum 26 de ani și am studiat biomedicina, un domeniu care nu m-a pasionat atât de tare încât să mă facă să mă dedic lui. Viața însăși mi-a devenit motivație și asta s-a întâmplat în momentul în care am început să călătoresc și să găsesc tot soiul de noi provocări care să mă ajute să mă dezvolt.

“Fără dubii!”

"Sunt geniali și puri."

Ce m-a adus aici; în „Differen but equal” s-au întâlnit două din nevoile mele de bază. Nevoia de a oferi și de a face ceva folositor pentru societate sau pentru cei din jurul meu și nevoia de a învăța lucruri noi.

Și cam așa aș defini eu „meseria” de voluntar. Uneori începe cu dorința arzătoare de a călători sau de a cunoaște culturi noi. Alteori e despre nevoile personale care te împing de la spate. Oricum ar fi, SEV și fiecare proiect Erasmus+ sunt ca o loterie, dar una pururi câștigătoare.

Cum m-am simțit atunci când am pășit pragurile școlii; A fost ceva fizic pentru că m-am simțit îmbrățișată de copiii mici, iar fețele lor erau noi pentru mine, așa și cum a mea era nouă pentru ei. Autentic și promițător și o primire de zile mari! Iar apoi nu am putut decât să mă bucur de faptul că românii sunt în general foarte prietenoși, lucru care m-a făcut să mă simt ca acasă încă din prima săptămână.

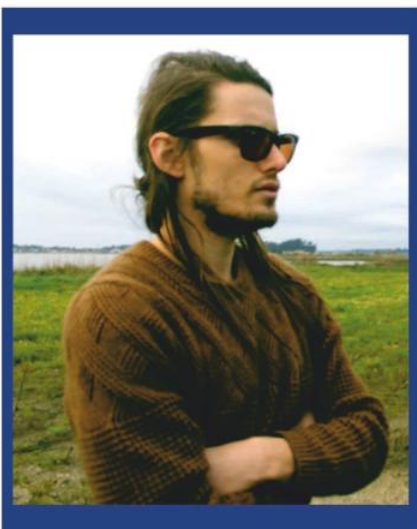
Ce îi face pe copiii din Elena Doamna să fie atât de speciali.

Vârsta, naționalitatea, trecutul și familiile din care se trag...nimic din toate acestea nu contează pentru ei. Sunt geniali și puri. Și nu îți vor oferi niciodată motive să te îndoiești de ei. Când te gândești că tu ești cel care îi ajută pe ei, de fapt ei sunt cei care te ghidează și îți oferă prin etica lor, prin cunoștințele lor și prin puterea lor de a răzbi cele mai bune lecții de viață după care râvnești atât de intens. Conexiunea pe care o construiești cu ei te urmărește departe de zidurile școlii, purtând-o tot timpul și peste tot în minte și în suflet.

De ce îmi enumăr toate aceste întrebări; mă văd citind acest text atunci când această experiență se va fi sfârșit, pentru a observa evoluția mea pe tot parcursul proiectului și contrastul dintre mine, cea de la început și cea de la final. Momentan, am devenit un copil, așa precum sunt și ei.

Am desenat și colorat foi de hârtie și cartoane cu aceeași vibrantă absență a încrederii în forțele proprii pe care care ei o au și pe care o purtam și eu atunci când le semănăm la vârstă și, știți ce? e frumos să vezi cât de „equal” suntem.

Tiago

Bună, numele meu este Tiago și sunt portughez.

Vreau să devin fotograf, pentru mine călătoriile și întâlnirea cu alte culturi și civilizații sunt importante, așa că, să găsești o modalitate de a călători și de a te face util în același timp, ce poate fi mai bine?

Am început să caut proiecte din Serviciul European de Voluntariat și un proiect din România mi-a atras atenția. Proiectul preciza că se va lucra cu copii și tineri ce se confruntă cu oportunități educaționale, sociale și economice reduse, și copii romi în Mărășești și împreună cu alți trei voluntari vom desfășura activități non-formale.

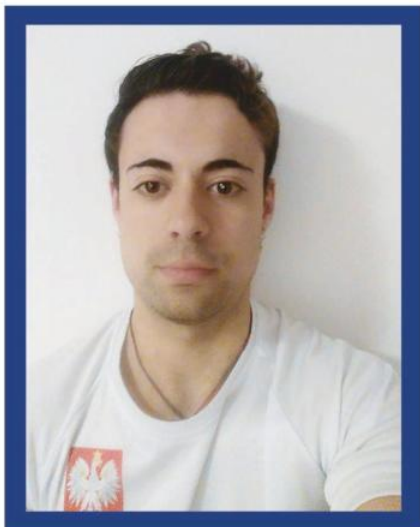
Am aplicat la acest proiect și câteva săptămâni mai târziu am urcat în avion, zburând către România urmând să petrec 9 luni în Mărășești, Vrancea

alături de alți 3 voluntari din țări diferite, cu culturi diferite.

Au trecut deja 4 luni și și mă bucur din plin de această experiență. Oamenii din Mărășești sunt foarte primitori, copiii din Mărășești le plac activitățile noastre, sunt foarte fericiți și mie îmi place să lucrez cu ei.

Acum, mai sunt alte 5 luni până la finalizarea proiectului și vreau să mă bucur de fiecare moment pe care-l petrecem cu copiii și cu prietenii mei voluntari, vreau să aflu mai multe despre cultura românească, cea rromă și să călătoresc ceva mai mult pentru a descoperi locuri noi și să-mi fac noi prieteni.

David Morales Vasquez

Numele meu este David Morales Vazquez, am 25 de ani și am crescut în Santiago de Compostela, Galicia, Spania. De mic copil am iubit sportul și mereu am empatizat cu cei care au probleme de incluziune socială.

Nu am trăit niciodată în altă țară și am realizat că vreau să particip într-un stagiu de voluntariat.

Așa că, în clipa în care mi-am terminat studiile universitare, mi-a apărut la orizont oportunitatea de a mă implica într-un proiect SEV. L-am ales pe acesta (n.r. Different but Equal) pentru că se pliază pe ceea ce îmi doresc din punct de vedere sportiv și al lucrului alături de copii și tineri, plus că România e una din țările despre care s-au format foarte multe stereotipuri negative, iar eu mi-am dorit să lupt împotriva lor.

Aici îmi place foarte mult să îmi petrec timpul alături de copiii cu probleme, copii care îmi oferă recunoștința lor în fiecare zi și unde mai pui că am întâlnit și foarte mulți oameni care îmi plac, iar când va sosi timpul despărțirii, știu că voi rămâne cu foarte mulți prieteni.

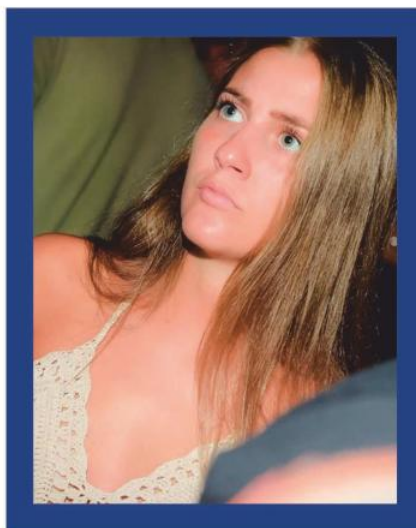

Francesca

Bună, sunt Francesca. Am 19 ani și vin din Italia. Înainte de a merge la Universitate m-am decis să particip în acest proiect inclus în Serviciul European de Voluntariat, deoarece vreau să întâlnesc și să descopăr noi medii culturale.

Interesul și pasiunea mea pentru problemele sociale m-au determinat să-mi extind cunoștințele pentru o cooperare internațională. De asemenea, am simțit nevoia să interacționez cu alte culturi deoarece cred că îmi voi dezvolta cunoștințele anterioare.

Aici, în Mărășești lucrez cu persoane în vârstă și cu copii cu vârste diferite. Cu persoanele vârstnice facem activități terapeutice prin artcrafts, desen și pictură. În schimb, lucrăm cu copiii din patru școli diferite : liceu și 3 școli gimnaziale. Cu acești copii desfășurăm activități sportive, jocuri și activități creative, artcrafts.

Această experiență este foarte importantă pentru dezvoltarea mea personală. Să fii voluntar înseamnă să ai posibilitatea să ajuți pe cineva fără să ceri ceva înapoi, înseamnă să-ți iubești aproapele fără a avea prejudecăți, înseamnă să accepți ideile altora și diferențele culturale, înseamnă toleranță, prietenie și minte deschisă.

Acestea sunt valori pe care fiecare persoană ar trebui să le posede și voluntariatul poate să ajute o persoană să se dezvolte.

Ola

Mă numesc Ola, vin din vestul Poloniei, am 25 de ani și mi-aș dori să vă istorisesc pe scurt cum a ajuns ca centrul actual al universului meu să fie situat în Focșani.

Dar să începem cu începutul, cu perioada inocentă și adolescentină a liceului, în care obișnuiam să lucrez ca team leader în taberele școlare de vară alături de copii care alegeau să își petreacă vacanța alături de noi, ca mai apoi să continui cu activitățile extracurriculare pe perioada facultății, lucrând pentru ONG-ul studenților.

Cred că nouă luni e o perioadă cam măricică. În tot acest timp poți călători cu Trans-Siberianul cam de 60 de ori înainte și înapoi, poți strânge bani pentru a-ți cumpăra o mașină ușor ponosită, dar în stare bună sau poți chiar concepe și naște un copil, dacă ai destulă determinare pentru a face asta.

Dar mai poți face ceva - și sunt sigură că nu v-ați gândit la asta - să petreci toate aceste nouă luni în estul României, pe tărâmul viei și vinului, câinilor fără stăpân, peisajelor frumoase și a sarmalelor. Încă un lucru la care nu cred că v-ați gândit până acum este faptul că toate acestea chiar te pot face fericit.

Mulțumită tuturor acestor activități m-am familiarizat cu ideea de voluntariat și activități sociale. Dacă mai adăugăm și câteva experiențe internaționale petrecute în două țări diferite, vă veți da seama că ideea de a participa într-un program SEV nu a venit chiar din senin. Înainte de absolvire mă tot gândeam la planurile mele de viitor și încercam să dau de cap puzzle-ului vieții, așa cum de altfel se întâmplă în cazul tuturor tinerilor de vârsta mea.

Cât despre acronimul de mai sus, acesta vine de la Serviciul European de Voluntariat și chiar dacă ați avea dubii despre ideea de Uniune Europeană, ei bine, acest program trebuie privit ca fiind unul extrem de profesionist.

Am mai participat în programe Erasmus+, deci stiam că implicarea mea într-un astfel de proiect nu e o idee rea, drept urmare m-am dus direct la sursă, baza de date europeană și am început să caut.

Iar dacă vreți un pont bun, sfătuiesc pe toată lumea să fie atentă la toate detaliile legate de proiectul în care ar dori să se implice. Detalii ca tema, locuința, durata, organizația gazdă, numărul de voluntari, orarul activităților sunt cruciale pentru că vor influența atât șederea în proiect, cât și participarea în altele viitoare.

Eu am fost suficient de atentă și norocoasă – chiar cred că ai nevoie de ambele – și, încă de la început, nu am avut nici o problemă. M-am hotărât că vreau să lucrez alături de copii, deci am ales ca proiectul să fie despre educația nonformală a copiilor cu dizabilități, dar asta este o arie destul de mare și diversificată din care poți alege. În mod normal, două aspecte sunt luate în considerare de către voluntari: tema și locul.

Eu una mereu am considerat că domeniul activității este mult mai important decât cele enumerate mai sus și am simțit în același timp că trebuie să ajung acolo unde este nevoie mai mare de mine. Nu mă înțelegeți greșit, nu există „prea multă muncă de voluntariat” nicăieri, dar există anumite regiuni în care e o nevoie mai mare, decât în altele.

De aceea am ales România, dar, după cum se întâmplă în viață, lucrurile nu se întâmplă după cum ți le imaginezi. Am venit aici cu o atitudine de misionar, cu gânduri și planuri despre împărtășirea cunoștințelor și experiențelor mele cu persoane mai puțin educate și mai puțin conștienți despre anumite aspecte. Dar chiar dacă partea cu împărtășitul s-a produs, aceasta s-a produs într-un mod mutual și nu puține au fost momentele în care eu am fost cea care a avut de învățat sau a fost surprinsă de lucruri pe care nu le știam.

Desigur, România este una din cele mai sărace țări din Europa, dar în unele aspecte m-a învățat mai mult decât au reușit să mă învețe toate țările straine pe care le-am vizitat.

Bogăția în resurse, curajul de a îți apăra valorile, ospitalitatea, descoperirea sintagmei „a împărtăși înseamnă a-ți păsa”, păstrarea optimismului chiar și în circumstanțe dificile și pofta de viață – acestea sunt aspectele pe care le-am trăit aici din plin.

Mai mult de atât, lucrul cu copiii cu dizabilități din Școala Elena Doamna mi-a oferit o porție zilnică de fericire, satisfacție și împlinire.

Cooperarea cu organizația gazdă „Voluntariat pentru Viață” chiar mi-a reclădit cât de cât încrederea în oameni pentru că, exceptând toate avantajele de netăgăduit pe care le au, ce alți oameni pe care abia i-ai cunoscut te-ar servi cu pâine caldă de casă și te-ar invita la prânzuri delicioase de câteva ori pe lună?

Bineînțeles că există întotdeauna două fețe ale monedei, nimeni nu-i perfect. Deși trăind printre și având de-a face cu tot soiul de persoane, atât din Polonia, cât și din alte țări, am ajuns în punctul în care cred că obstacolele exista doar pentru a-ți oferi satisfacția muncii.

Rezolvarea problemelor și înfruntarea dificultăților reprezintă o componentă necesară a dezvoltării personale și ar fi păcat ca cineva să nu treacă prin așa ceva.

Lucrul în echipă, căutarea căilor de mijloc, toleranța, mediul nou, orașul nou, oameni noi de jur împrejur, ei bine, da...nu sunt subiecte ușoare, dar cu acestea va trebui să vă confrunțați, să le faceți față, apoi să vă placă pentru ca în final o să vă lipsească.

Asta pățesc eu de fiecare dată când trăiesc în afara granițelor, iar SEV nu e o excepție. Și dacă vă gândiți și la anumite părți inerente ale vieții tinerilor, cum ar fi călătoritul și ieșitul cu prietenii, ei bine, imaginea de ansamblu se arată a fi superbă.

Voluntariatul în străinătate e cu siguranță o experiență unică în viață, pe care, din punctul meu de vedere, ar trebui să o încerce oricine. Dacă o accepți în viața ta, îți va deschide ochii, mintea și te va schimba ca persoană în cel mai bun mod cu putință.

Cheers!

Julien

Salutare, prieteni! Eu sunt Julien Denis, am 22 de ani, sunt din Franța și sunt licențiat în Eficiența Energetică a Construcțiilor. Mereu mi-am dorit să călătoresc. Asta a reprezentat pentru mine o modalitate sigură de a fi fericit, liber și de a mă lăsa surprins de fiecare zi. Sătul de această societate capitalistă, am decis să îmi urmez visul și să trec granița. Chiar îmi doresc cu adevărat să fiu de ajutor și să privesc viața și din alte unghiuri. Am ales o țară nu foarte faimoasă. După o excursie cu oameni de prin toată Europa, am decis să particip anul acesta la un SEV, care să se muleze pe valorile mele: Educație nonformală și/sau ecologie.

Oscilasem între două țări: România și Polonia. Aceste țări au particularități despre care eu nu știam mai nimic, iar acum aș fi avut ocazia să le descopăr cultura și tradițiile, ceea ce e perfect pentru mine! Într-un final am ales România pentru că acest proiect e atât despre copii, cât și despre un grup mare de voluntari, așadar, 10 culturi și mentalități diferite, fix după cum îmi doresc!

Așa am ajuns în Focșani pentru a lucra la Școala Elena Doamna și pentru a ajuta copii cu diverse dizabilități. După 4 luni de stat în România pot spune că am luat o decizie foarte bună. Copiii de la școală sunt foarte fericiți și pot învăța foarte multe lucruri prin educația nonformală pe care o realizăm împreună. Asociația ne-a primit într-un mod foarte plăcut, iar mentorii ne sunt de mare ajutor. Mi-a trebuit foarte puțin timp pentru a mă adapta la această nouă țară, dar acum mă simt ca acasă.

Adesea mă întreb „de ce am venit aici, de ce nu am rămas în Franța?” Dar de fiecare dată îmi aduc aminte de povestea pe care o știu de acasă despre pasărea colibri și care sună cam așa:

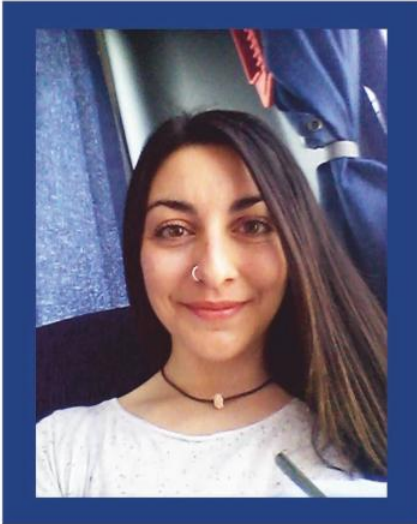
Într-o zi, în pădure s-a iscat un mare foc, iar toate animalele, fiind speriate, au încercat să fugă și să își găsească un adăpost sigur. Doar pasărea colibri a rămas, a găsit un râu, iar cu pliscul ei mititel lua apă și se avânta către incendiu pentru a încerca să îl stingă.

Animalele au văzut asta și au început a o apostrofa și a-i spune că nu e bine să intervii în procesele naturii și, în plus, nici măcar nu e cu putință să stingi un foc doar cu câteva picături de apă. Ea, micuța pasăre, a ascultat cu mare atenție și le-a răspuns așa: Aveți dreptate când spuneți că nu pot stinge focul de una singură, dar dacă ați face toți ceea ce fac și eu, atunci pădurea noastră ar fi salvată!

Dragii mei, morala poveștii este : fă ceea ce crezi că trebuie făcut și fii schimbarea pe care vrei să o vezi în lume! Iar răspunsul este da! Sunt absolut sigur că am luat decizia cea mai bună!

Sophia

Ce cauți aici?

Asta e întrebarea la care trebuie să răspund de fiecare dată când spun persoanelor din România ca locuiesc în Focșani pentru următoarele șase luni (Dumnezeule, trei din toate cele nouă luni deja au trecut!). Dar haideți să începem cu începutul! Cine sunt eu? Cred că e timpul să mă prezint în fața tuturor!

Deci... „Bună everybody!” Eu sunt Sophia Avramidou din Grecia! Și da, am învățat deja să vorbesc puțin în românește, după cum se vede și mai sus. Din păcate pentru cei ce cunosc doar Atena și câteva insule grecești, eu vin din nordul Greciei și mai precis, din cel mai frumos oraș din toată țara, numit Salonic (Thessaloniki).

Am 23 de ani și înainte să ajung în aici, în acest stagiu SEV, am terminat facultatea. Ceea ce m-au ținut ocupată în ultimii cinci ani au fost studiile mele în Arheologie și Istorie a Artelor din cadrul Universității Aristotel din Salonic (fratele și părinții s-ar putea să aibă o opinie diferită).

Următoarea oprire-următoarea întrebare: cum ai ales să faci un stagiu SEV? Răspunsul e simplu.

Absolvind facultatea în primăvară, chiar nu am avut timp să îmi aleg un master care să mi se potrivească și, sinceră să fiu, nici nu m-am decis la un domeniu anume.

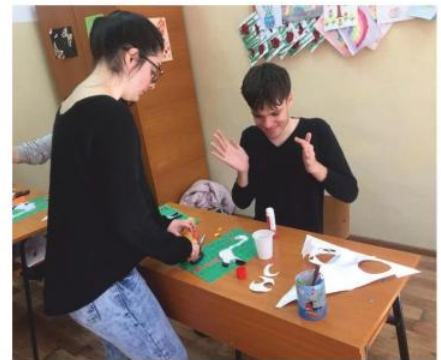
Așa că mi-am zis că acum ar fi momentul perfect să iau o pauză în care să fac ceva diferit, interesant și care să conteze.

În linii mari, cam de aici am plecat când am început să caut un stagiu SEV, iar de ajuns, după cum se vede, am ajuns în România, Vrancea, Focșani!

Și cum cu te ocupi tu în Focșani? Ar fi a treia întrebare pe care unii mi-ar putea-o adresa, dacă m-ar vedea pentru prima oară.

Ei bine, sunt voluntar într-un proiect numit „Different but Equal”, care se desfășoară în Focșani și Mărășești. Desigur că v-ați dat seama că eu fac parte din echipa focșăneană – se vede că am obiceiul de a mă repeta tot timpul? – și, pentru a fi mai precisă, noi ne desfășurăm activitățile în cadrul Centrului Școlar pentru Educație Incluzivă „Elena Doamna” Focșani, în care învață copiii și adolescenții cu nevoi educaționale speciale.

Aici dezvoltăm și implementăm activități recreative și educaționale precum handcraft, dansuri, jocuri de mișcare și activități sportive.

Acesta este răspunsul oficial. Dar dacă mi-ați cere și răspunsul sufletului, atunci aș spune că în Focșani primesc o cantitate nemăsurabilă de emoții!

O enormă cantitate de dragoste inocentă exprimată prin zâmbete, îmbrățișări și priviri sincere.

Poate că cei mai mulți oameni cred că voluntariatul este despre a dăru și de a fi folositor comunității, dar cred că ei omit un singur aspect. Primești mult mai mult decât ceea ce oferi!

Fran

Hola, eu sunt Fran, am 22 de ani și sunt din Spania. Acum aproape patru luni am decis să încep această nouă aventură la o distanță de 3500 de km de casă, adică în Focșani (Romania), având drept scop trăirea unei noi experiențe și dezvoltarea cunoștințelor în Educație Socială.

Dacă m-ar întreba cineva dacă îmi place ceea ce fac, nu cred că aș putea găsi cuvinte pentru a descrie, dar mă bucur din tot sufletul să văd cum copiii cu nevoi speciale, cu ajutorul nostru, devin capabili să realizeze diferite sarcini și să devină mai autonomi. Reușim să le facem viața mai ușoară într-o lume plină de obstacole și bariere și pentru asta simt o mare satisfacție. Da, cu siguranță, acesta este motivul pentru care îmi iubesc profesia.

În Spania am făcut voluntariat mai mult de doi ani de zile în diferite proiecte, iar toate au fost din sfera persoanelor cu dizabilități intelectuale. Asta m-a făcut să evoluez, să îmi largesc orizonturile, să simt cât de minunat este să împart momente frumoase cu aceste persoane, iar oportunitatea unui stagiu EVS mi-a oferit șansa de a face toate aceste lucruri departe de casă, departe de țara mea.

Oamenii mereu mă întreabă „De ce Romania? Ești nebun?” Dar răspunsul e foarte simplu „De ce nu? Ai fost în România vreodată?” Când trăiești aici, realizezi că cei nebuni sunt ei pentru că au idei preconcepute despre o țară pe care nu sunt în stare nici măcar să o găsească pe hartă.

Este adevărat că această țară e plină de stereotipuri negative pentru că oamenii au multe prejudecăți, dar are și foarte mulți oameni care te primesc cu brațele larg deschise.

Mulțumită tuturor acestor experiențe, mulțumită lucrurilor pe care le învăț despre cultură și oameni și pe care nu le voi uita niciodată, voi reuși să îmi duc mai departe misiunea de a îi ajuta pe cei din jurul meu și de a face voluntariat și atunci când mă voi întoarce în Spania.

Maria Garcia

Cobor din autobuz și dau cu ochii de un peisaj plin de zăpadă ce sufocă natura și nu te lasă să înaintezi în voie. Crengile copacilor abia se văd sub omătul greu, vrând parcă să ceară ajutor.

Mașinile îmi par schelete înveșmântate în alb, imobilizate pe ambele părți ale străzii. Neaua a transformat totul într-un deșert ce nu cunoaște căldura și alungă oamenii spre casele lor călduroase.

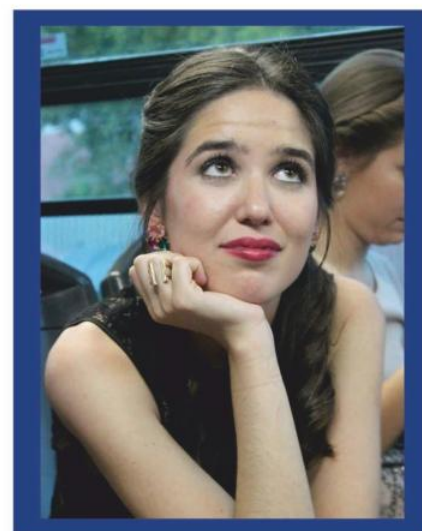
Dar chiar și așa, cei mai mult riscă și pornesc agale pe trotuare, înfruntând cele -20 de grade Celsius de afară. Nu cunosc pe nimeni, poate că din cauză că toți stau ascunși sub hainelor cu care s-au infofolit.

În tot acest timp îmi continui drumul în liniște prin deșertul rece, o liniște atât de profundă încât îmi aud doar gândurile ce îmi zboară prin minte.

Sunt singurele lucruri calde ce îmi dau târcoale și încearcă să mă împiedice să îngheț.

E un contrast atât de puternic între interior și exterior încât frigul se transformă în foc. Deodată aud pe cineva strigând Maria. Ciudat, chiar în clipa în care spuneam că nu știu pe nimeni, că mă simt singură și că nu există nimeni care să îmi ofere afecțiune cineva mă strigă pe mine, tocmai pe mine. Genele mi se ridică și o văd pe Andreea, o fată ce locuiește în unul din apartamentele sociale și care nu se oprește din a-mi repeta numele.

Deși nu ne înțelegem, vorbim limbi diferite, gesturile și grimasele ne facilitează comunicarea.

Ea e fericită că m-am întors și își ține brațele larg deschise, eu sunt fericită pentru refugiul ce mi l-am găsit într-un suflet atât de cald și pur.

Sufletul ei m-a salvat, măcar pentru o zi.

Amariei Roxana

Despre voluntariat se pot spune multe lucruri. Așa că, încep prin a spune că e un lucru formidabil să poți să te daruiești câte puțin pentru ceilalți, să simți ca ai puterea să schimbi ceva. "Voluntariat pentru viață" reușește toate lucrurile astea și multe alte lucruri minunate.

Fără îndoială, un grup mic, de 10 voluntari, cu suflet mare, răbdare și dragoste, au reușit să lase o urmă frumoasă în sufletele celor întâlniți.

Închei aici, chiar dacă ar mai fi multe lucruri minunate de spus despre voluntariat. Cu siguranță, echipa Voluntariat pentru viață va motiva, inspira, ajuta și lumina sufletul oricărei persoane întâlnite. Eu știu că pot și o vor face!

Zece proiecte pe care le poți iniția chiar azi pentru a fi un voluntar de nota 10

Se spune că o comunitate înflorește atunci când oamenii plantează copaci la umbra cărora nu vor sta niciodată. Să oferi din timpul tău, din ceea ce ai, știi sau poți în folosul comunității, al oamenilor, al locului în care ai ales să trăiești, iată una dintre cele mai admirabile provocări ale vieții! Ca jurnalist, ca om al cetății, întotdeauna am acordat o atenție specială oamenilor care fac bine, care identifică probleme și le găsesc soluții, care oferă fără să aștepte nimic în schimb. Voluntariatul - fie că înseamnă timp, bani, muncă, expertiză sau toate împreună - este cel mai sigur mod de a face chiar tu lumea mai bună.

Tineret în (re)acțiune

Tinerii, pe care uneori îi criticăm fără milă, ne dau adesea cele mai frumoase lecții despre voluntariat. În urmă cu trei ani, ca redactor șef de ziar și lider al unui mic ONG pentru tineri, am decis să deschidem ușile redacției către tânără generație pentru a fi în contact cu problemele și îngrijorările celor care sunt la început de drum. Nu mi-am imaginat ce lucruri frumoase urmau să ni se întâmple. **Clubul de jurnalism Tineret în (re)acțiune**, căci despre el este vorba, reunește astăzi peste 20 de elevi de liceu și studenți implicați, deștepți, pasionați de scris și, desigur, de voluntariat. Sunt tineri care vor să schimbe lumea cu ajutorul nostru. Scopul acestei inițiative este stimularea dialogului între tineri, implicarea acestora în diferite acțiuni civice, care să-i facă mai folositori, să le întărească apartenența la comunitate. Împreună am lucrat în câteva proiecte de care suntem tare mândri. În primăvara anului trecut am deschis împreună **Biblioteca de weekend** pentru copiii din satul **Fundătura**, o comunitate micuță din munții Vrancei, ca să vă dau doar un exemplu. Am luat din bibliotecile personale cărți bune, incitante, dar pe care nu le mai citea nimeni, și am decis să le dăruim lor la hora satului. Nici nu știți cu câtă bucurie și curiozitate le-au primit!

Grație acestei inițiative, copiii de la munte au la dispoziție peste 200 de titluri din bibliografia școlară, și-au făcut

Silvia Vrînceanu Nichita

noi prieteni și au șansa să vorbească lumii întregi despre satul lor frumos.

Provocarea #V1, Provocarea V2 ...

În 2016, Ana, o tânără membră a clubului nostru, ne-a lansat o provocare care a ajuns să inspire sute de liceeni din județ. Așa s-a născut **Provocarea #V** - Viziune - Valori - Viitor, o conferință motivațională și de orientare în carieră, eveniment care a reunit pe 22 aprilie 2016, la sala Balada, peste 350 de tineri vrânceni veniți să asculte opt speakeri motivaționali, într-un adevărat "TED Talks local". Aflată deja la a doua ediție, Provocarea #V invită tinerii la discuții despre viitor cu profesioniști de succes care vor să le devină mentori, să-i inspire, să le vorbească sincer despre cât trebuie să muncești pentru a-ți face un rost în viață. Este, dacă vrei, un exercițiu de cooperare intergenerațional, totul organizat de bunăvoie, cu mai mult suflet și mai puțini bani. Sunt sigură că tinerii care se implică în asemenea proiecte vor avea mai mult succes în viață. Întotdeauna un angajator va prefera să lucreze cu un tânăr care - chiar dacă nu are experiență- a făcut un stagiul de voluntariat. Dacă muncești cu seriozitate, ești optimist și ai încredere în ceea ce faci, va veni și recunoașterea, inclusiv cea financiară. Iar lecția voluntariatului te învață că pentru a reuși trebuie să vrei, trebuie să muncești, trebuie să fii curios, îndrăzneț, serios, disponibil.

Dacă vrei să veдеți de ce sunt capabili niște tineri care au învățat să lucreze împreună, veniți să-i vedeți la treabă, pe 13 mai, de la ora 14.00, la Teatrul Pastia din Focșani. Au ieșit din zona lor de confort și au spus "da" Provocărilor. **Vrei și tu un viitor mai bun?** Acceptă provocarea voluntariatului!

Dacă ești pasionat de scris și de implicare civică, scrie pe adresa Clubului nostru de jurnalism și te putem primi la noi în echipă! Nu uita, cuvintele și ideile bune chiar pot schimba lumea!

Iată zece lucruri pe care le poți face chiar azi pentru a fi un bun voluntar

Caută ONG-urile care activează în comunitate și întreabă-le dacă nu au nevoie de voluntari în proiectele lor;

Plantează sau adoptă un copac, pune-i un nume și ai grijă de el să se facă mare;

Adună gunoaiele din jurul blocului și pune-le la primul coș. Îndeamnă-i pe alții să facă la fel;

Citește ziarul unui bătrân care nu vede sau oferă-te să-i cumperi pâinea sau să-l ajuți să urce scările. Sună-l din când în când să-l întrebi de sănătate;

Excelezi la școală? Ajută un coleg mai slab la teme. Oferă-te să lucrezi împreună după cursuri sau în weekend;

Scrie un articol despre starea străzii, a cartierului sau a celui mai apropiat loc de joacă și trimite-l la ziarul local;

Organizează un club de lectură sau de conversație pentru puștii de pe strada ta. Vacanța de vară va fi astfel de neuitat!

Sună-ți părintii și întreabă-i dacă nu le-ar plăcea să gătești împreună și să invitați la cină, duminică, un vecin singur. Așa ai șansa să afli o poveste de viață, așa cum este ea;

Fă o colectă împreună cu colegii de școală și preparați sandvișuri, clătite și ceai pentru oamenii străzii din oraș. Stați de vorbă cu ei, aflați-le poveștile și încercați să sensibilizați comunitatea cu privire la problemele lor!

Zîmbește, crede, schimbă ceva în jurul tău! Nu lăsa să treacă vreo zi fără să faci ceva bun, util și să vezi ceva care să-ți bucure ochii!

Eu, tu, ei, noi toți împreună, putem face lumea mai bună!

Silvia Vrînceanu Nichita este jurnalist și activist civic, președinte al Asociației de tineret "Eu, tu și ei" Focșani
Facebook.com/Silvia.Vrinceanu
Facebook.com/TineretInReActiune

Adi Mangu

Voluntariat prin mentorat

E ciudat cum viața te poartă fix acolo unde ai nevoie să te afli. E singura ce știe să îți depășească zona de confort și să te strunească fără bici și fără piteni. Dar nu despre asta vreau să vă vorbesc, ci despre oameni, despre idealuri, despre destine ce știu să se găsească frumos pentru un singur moment în viață și să producă o reacție în lanț.

Cine ar fi crezut că într-o seară de toamnă telefonul îmi va suna, iar la capătul celălalt voi auzi vocea unui om care crede în mine și care îmi va propune să fiu pârtaș al visului său? Știu că am zâmbit, că m-am bucurat și că am acceptat cu mare ușurință propunerea.

Cum să nu accepți invitația de a forma un micounivers, de a fi liantul unui grup de tineri europeni care nu se cunosc între ei, dar care au ca punct comun dragostea de copii.

Tineri din țări diferite ce știu să iubească necondiționat, ce vor să lupte după cum se pricep și care vor să crească frumos prin cei pe care îi vor crește.

Visul Anei, numele vocii din telefonul meu, poartă denumirea de **Diferent but equal**, un vis cu repere europene, un vis cu bătaie lungă, un vis ce se dorește a se transforma în realitatea copiilor de la Elena Doamna.

Elena Doamna, intersecție de drumuri europene

Am devenit mentor în acest proiect. Sunt cel ce trebuie să le știe pe toate, sunt cel ce trebuie să ofere soluții acolo unde există probleme și mai sunt și cel ce transformă problemele în provocări.

Sunt legat sufletește timp de nouă luni de zile de tinerii noștri voluntari, de membrii ONG-ului Voluntariat pentru Viață și de cei peste 300 de elevi ai centrului Elena Doamna. Și știți ce? Ceva îmi spune că cele 9 luni se vor transforma într-o viață întreagă.

Sunt nouă luni în care vom purta elevii centrului prin tot soiul de activități, nouă luni în care îi vom învăța tot ce știm și, în plus, vor fi nouă luni în care vom promova voluntariatul în întreaga noastră comunitate. Da, dragilor, lucrurile pot fi făcute și altfel, nonformal!

Zilnic învățăm unii de la alții. Eu de la voluntari, eu de la copii, copiii de la voluntari, voluntarii de la copii și sper, chiar sper, că voi reuși să rămân și eu cu ceva în sufletele celor ce îmi sunt parteneri de joacă și studiu în fiecare zi. Trecem zilnic prin diverse situații. Inițial, mă gândeam că cea mai mare barieră a noastră va fi comunicarea, dar nu a fost așa. Iubirea, dăruirea și empatia nu au nevoie de cuvinte, nici măcar de semne, doar de răbdare și de ochi deschiși, dornici să privească în profunzime. O zi de lucru alături de ei, mă încarcă cât pentru o lună întreagă.

Mă simt util și fac ceea ce îmi place. Mă joc serios în fiecare zi și împărtășesc asta lumii întregi.

Spre exemplu, acum îți vorbesc ție despre noi și mi-ar plăcea să cred că și ochii tăi lucesc acum așa cum o fac ai mei în timp ce scriu aceste câteva rânduri.

Dar să vezi cum le lucesc ochii copiilor atunci când ne văd, cum li se aprinde zâmbetul pe buze și ce elan fantastic ne oferă.

Au puterea de a te face să te simți indestructibil, au puterea de a-ți lărgi orizonturile doar prin simpla lor prezentă și nu îți cer nimic în schimb.

Oferă totul necondiționat. Îmi place timpul petrecut alături de ei, tuturor ne place și de aceea încercăm să profităm la maxim de resurse și îi purtăm prin cât mai multe experiențe.

Cluburile de film, de dans, de sport, de artcraft sunt doar câteva din activitățile prin care ne-am început misiunea aici. Vor urma și multe alte activități, dar toate la timpul lor. Acum mă uit pe geam și văd o zi de iarnă, văd zăpadă și știu că în câteva zile, când se va sfași această scurtă vacanță, o vom lua de la capăt și voi strânge noi și noi experiențe pe care vi le voi împărtăși și vouă.

Coordonator al proiectului Different But Equal Drăgan Any Mary Elisabeta, proiect identificat sub numărul 2016-2-RO01-KA105-024894 finanțat de Uniunea Europeană prin programul Erasmus +, program gestionat în România de A.N.P.C.D.E.F.P, proiect implementat de Asociația Voluntariat Pentru Viață Mărășești.

Acest articol nu reprezintă poziția oficială a Uniunii Europene.

De când mă știu, sunt voluntar. Nu neapărat în forma consacrată a termenului, ci, îndeosebi, prin disponibilitatea de a-mi ajuta semenii aflați în situații în care au nevoie de ajutor. Iar dacă nu solicită adevărul, din varii motive, dar îl acceptă, venind în întâmpinarea disponibilității mele, atunci sufletul meu este inundat de o bucurie fără seamăn.

Petrecând ceva timp în sfera voluntariatului „instituționalizat“, mi-am dat seama că despre voluntariat se pot spune foarte multe cuvinte. Și, de foarte multe ori, cuvintele au o putere nemăsurată. Pentru că ajutorul nu constă întotdeauna în ceva material oferit, deși, de cele mai multe ori, acest aspect este esențial, ci în câteva cuvinte frumoase ori în niște gesturi de solidaritate și de empatie pe care le pot oferi, doar cu un minim efort sufletesc.

Chiar mă obsedează spusa părintelui Steinhardt de la Rohia: „Dăruind vei dobânda!“.

La ceas aniversar, cuvinte despre dăruire

În toamna anului 2012 am fost plăcut surprins de decizia familiei Any Mary și Daniel Drăgan din Mărășești de a înființa o asociație profilată pe acțiuni **reale** de voluntariat, înfruntând adversitățile inerente și hățișul legislativ.

Așa a apărut Asociația „Voluntariat pentru viață“, într-o comunitate cu serioase probleme sociale, care pare, încă, nepregătită să accepte că schimbarea (necesară schimbare de atitudine!) vine din interior. Și mai surprins am fost atunci când am fost cooptat în echipa asociației, îndeplinind pentru o perioadă funcția de președinte al asociației și fiind formator în cadrul unor proiecte derulate de asociație.

Dovedind o putere de muncă specifică doar acelor caractere puternice, cei care au aderat la principiile și au împărtășit valorile asociației au demarat proiecte socio-educative menite să aducă un strop de lumină în peisajul cenușiu al urbei cu reverberații, cândva, eroice.

Și ce putea fi mai frumos decât să implice, în activitățile asociației, pe tinerii din Mărășești, dornici de a arăta semenilor că sunt receptivi la problematica socială a comunității lor!

Nu ezit să afirm că tot ceea ce a realizat asociația în cei cinci ani de existență este un exemplu de implicare în problemele societății, fără a aștepta răsplata sau chiar recunoașterea meritelor. Este, fără îndoială, dovada că unele spirite își pot asuma responsabilități care derivă din latura filantropică a personalității lor.

La ceas aniversar doresc sănătate și putere de muncă celor care au trudit la facerea acestei asociații, să aibă forța de a înțelege că frumosul și binele făcut semenilor se zămislesc cu lacrimi și sudoare, dar sunt răsplătite așa cum rațiunea noastră de ființe vremelnice nu poate înțelege!

Doamne-ajută!

Erasmus+

www.erasmusplus.ro

www.anpcdefp.ro

www.voluntaryforlife.ro

Mulțumiri:

C&C
KLASS BUSINESS